

Když jsi zraněný

David Wilkerson December 1, 1978

Tak ?i onak jsme zraněni všichni. Všichni jsme na té samé lodi. I ta sm?jící se, lehkovážná, bezstarostná parta je zraněná. Snaží se skrýt svá zranění pitím a vtípkováním – ale tím zranění nezmizí.

Kdo je zraněný? Rodiče marnotratného syna nebo dcery. Miliony rodič? jsou hluboce zranění dět?em, které odmítlo jejich radu. Tito milující rodiče se trápí kv?li podvádění a p?e?in?m dítě?te, které bylo kdysi jemné a ukázněné.

Ob?ti rozbitých domov? jsou zraněné. Opuštěná manželka, kterou manžel opustil kv?li jiné žen?. Manžel, který ztratil lásku své manželky. D?ti, které ztratily své bezpečí.

Jiní jsou sužováni nemocemi – rakovinou, nemocemi srdce a nes?ísln? dalšími lidskými nemocemi. Slyšet od léka?e: „Máte rakovinu – možná zem?ete!“ musí být d?šivé. Ale mnozí, kdo ?tou toto poselství, zažili takovou bolest a muka.

Milenci se rozcházejí. P?ítel nebo p?ítelkyn? odchází a pošlapává to, co bylo kdysi nádherným vztahem. Všechno, co za sebou zanechává, je zlomené, zraněné srdce.

A co takový nezam?stnaný? Zoufající si jedinec, jehož sny se zhroutily? Invalida, ?lov?k neschopný vycházet z domu? V?ze?? Homosexuál? Alkoholik?

To je pravda! Tak ?i onak – všichni jsme zranění. Každý ?lov?k na zemi si nese své b?emeno bolesti a zranění. Neexistuje žádný fyzický lék

Když jsi hluboce zraněný – žádný ?lov?k na této zemi nedokáže uml?et ty vnit?ní strachy a velká muka. Ani ti nejlepší p?átelé nemohou doopravdy rozum?t bitv?, kterou procházíš, nebo zranění, které t? postihlo.

Jen B?h dokáže zastavit vlny deprese a pocity osam?losti a prohry, které t? p?emohly. Jedin? víra v Boží lásku m?že zachránit zraněnou mysl. Potlu?ené a zlomené srdce, které trpí v tichosti, m?že být uzdraveno jen nadp?irozenou ?inností Ducha svatého – a bez Božího zásahu skute?n? nic nefunguje.

B?h musí vstoupit a p?evzít moc. Musí naše životy v kritickém bod? pozastavit a rozev?ít svou milující náru? a vzít to zraněné t?lo a mysl pod svou ochranu a do své pé?e. B?h se musí p?iblížit co nejvíc jako pe?ující Otec a demonstrovat, že tam je a jedná, že ?iní opatření, aby se všechno obrátilo k dobrému. Svou vlastní mocí musí rozptýlit bou?kové mraky – vyhnat zoufalství a depresi – set?ít slzy – a nahradit bolest a žal pokojem v mysli. Pro? já – Pane?

To, co zra?uje nejvíc, je ta v?c, že ty víš, že tvá láska k Bohu je silná – ale jak se zdá, nem?žeš pochopit, o co se B?h ve tvém život? snaží, co chce vyt?íbit. Kdybys byl k Jeho lásce chladný, tak bys dokázal pochopit, proč jsou tvé modlitby bez odpov?di. Kdybys utíkal od Boha, asi bys rozum?l, proč na tebe stále p?icházejí zkoušky a krutá trápení. Kdybys byl ztroskotanec, h?íšník, který pohrdá Božími v?cmi, mohl bys za?ít v?it, že si zasloužíš šeredn? trp?t. Ale ty neutíkáš – žádným zp?sobem Ho neodmítáš. Toužíš ?init Jeho dokonalou v?li. Toužíš Mu sloužit vším, co je v tob?. A proto je tvé zranění tak vysilující. Vyvolává v tob? pocity, že je s tebou n?co strašn? špatného.

Pochybuješ o své duchovní hloubce, a občas pochybuješ i o svém duševním zdraví. Odkud z hlouby tvého nitra šeptá hlas: „Možná jsem nějak vadný! Možná tak strašně trpím kvůli tomu, že ve mně Bůh nic moc dobrého nevidí! Musím být tak mimo Jeho vůli, že mě musí potrestat, abych byl poslušný.“
Přátelé se tak intenzivně snaží pomoci!

Potlužené nebo zlomené srdce je puvodcem nejmušivější bolesti, jakou lidstvo zná. Většina ostatních lidských zranění jsou pouze fyzická. Ale srdce, které je zraněné, musí unést bolest jak fyzickou, tak duchovní. Přátelé a milovaní mohou pomoci utišit fyzickou bolest zlomeného srdce. Když tu jsou, směřují se, milující a pečující, fyzická bolest se zmírňuje a je tu dočasná úleva. Ale přichází noc a s ní hrůza duchovních muk. Bolest je vždy horší v noci. Samota dopadá jako mrak, když se schová slunce. Zranění exploduje, když jsi docela sám a snažíš se najít způsob, jak se vypořádat s těmi vnitřními hlasy a strachy, které se stále vynořují.

Tvoji přátelé, kteří skutečně nerozumí tomu, čím procházíš, nabízejí všechna možná řešení. Nakonec s tebou ztratí trpělivost. Většinou jsou v té době šťastní a bezstarostní a nedokážou porozumět, proč to prostě „nepřekousneš.“ Podezřívají tě, že si libuješ v sebestítosti. Připomínají ti, že svět je plný zraněných lidí se zlomeným srdcem, kteří to přežili. Ještěť se chtějí modlit „jednorázovou, vše léčivou, vše řešící“ modlitbu. Říkají ti, abys „uvolnil svou víru, nárokoval si zaslíbení, vyznával vyléčení, a nechal své zoufalství daleko za sebou.“

To všechno je dobré a správné, ale je to kázání, které obvykle přichází od křesťanů, kteří ve svých vlastních životech nikdy mnoho utrpení nepoznali. Jsou podobní „důtkým opatrovníkům“ Joba, kteří znali všechny odpovědi – ale nedokázali ulevit jeho bolesti. Job o nich řekl: „Vy všichni jste lékaři marní.“ Díky Bohu za přátele, kteří to myslí dobře, ale kdyby měli zažít tvá muka jen na jednu hodinu, mluvili by jinak. Jen jednou je postav na své místo, aby cítili, co cítíš ty, aby zažili tu vnitřní bolest, kterou snášíš, a řekli by ti: „Jak to vůbec může zvládnout? Nedokázal bych se vyrovnat s tím, čím procházíš?“
Čas nic neuzdraví!

Potom je tu to prastaré klišé: „Čas všechno uzdraví.“ Říká se ti tím, abys to nechal plavat, nasadil si úsměv a čekal na čas, jako na anestetikum pro svou bolest. Ale já mám podezření, že všechna tato pravidla a klišé o osamlosti rází šťastní, nezraněná lidé. Zní to dobře – ale není to pravda. Čas nic neuzdraví – jenom Bůh uzdravuje.

Když jsi zraněný, čas jenom zvtší tvoji bolest. Dny a týdny ubíhají a trápení zůstává. Zranění neodchází, bez ohledu na to, co říká kalendář. Čas možná zatlačí bolest hlouběji do mysli, ale jedna nepatrná vzpomínka to všechno může vynést na povrch.

Pravdou je, že ti moc nepomůže, když víš, že křesťané trpěli dříve než ty – bůhem všech dob. Můžeš se ztotožnit s trpícími biblickými postavami, lidmi, kteří přežili hrozné Boží soudy a bolestná souzení. Ale vědomí toho, že jiní procházeli velkými boji, neutiší zranění ve tvé hrudi. Když těš, jak vyšli vítězně ze svých bitev – a ty stále ještě ne – tak to pouze přidá tvému trápení. Způsobí to pocit, jako by oni byli velice blízko Bohu, když dostali takové odpovědi na své modlitby. A cítíš se nehodný Pána, protože tvůj problém jen skomírá – navzdory všemu tvému duchovnímu úsilí.

Dvojitá trápení!

Lidé jsou zřídka zraněni jen jednou. Většina těch, kdo jsou zraněni, ti mohou ukázat také další rány. Bolest se kupí na bolest. Zlomené srdce je většinou křehké, jemné srdce. Je snadno zlomené, protože není chráněné tvrdou skořápkou. Srdce s tvrdou skořápkou si plete jemnost se zranitelností. Tichost je považována za slabost. Úplné sebevydání se jiným je mylně považováno za „přílišné přehánění.“ Srdce, které se nebojí přiznat svou potřebu lásky, je nesprávně posuzováno jako „příliš sexuálně zaměřené.“

Z toho vyplývá, že jemné srdce, které se natahuje po lásce a porozumění, je často nejsnadnější zlomit. Srdce, která jsou otevřená a důvěřivá, jsou obvykle těmi, která jsou nejvíce zraněná. Tento svět je plný mužů a žen, kteří odmítli lásku nabízenou jim ze srdce, které je jemné a něžné. Tato silná srdce s tvrdou skořápkou, která nikomu nedůvěřují – srdce, která dávají tak málo – srdce, která vyžadují neustálé dokazování lásky – srdce, která jsou vždy vypořítavá – srdce, která vždy manipulují a jsou samoobslužná – srdce, která se bojí riskovat – tato srdce jsou zřídka zlomená. Nemohou být zraněná, protože tu není nic, co by bylo možné zranit. Jsou příliš pyšná a soběstředná, aby komukoliv jinému dovolila, aby jim jakýmkoliv způsobem přisobil bolest. Sami přisobí žal, lámou jiná srdce a pošlapávají křehké duše těch, kdo se dotýkají jejich životů – jen proto, že jsou hloupí a tupí ve svých srdcích, myslí si, že by každý měl být jako oni. Tvrdá srdce nemilují slzy. Nenávidí smluvní závazky. Cítí se přidušení, když se po nich žádá, aby se sdíleli ze svého vlastního srdce.

Ti, kdo lámou srdce, nevyvážnou snadno!

Část bolesti, kterou musí zlomené srdce snášet, je myšlenka, že viníci, ti, kdo způsobili ten hluboký žal, z toho lehce vyjdou. Srdce říká: „Já jsem ten zraněný a zarmoucený – přesto jsem tím, kdo platí cenu. Viník vyvázne se zdravou křivkou – když by měl zaplatit za to, co udělal.“ Takový je problém křivky – obvykle je ukřivčován ten nepravý. Ale Bůh uchovává knihy a v Den soudu budou knihy vyváženy. Ale i v tomto životě zaplatí ti, kdo lámou srdce a zraňují lidi, vysokou cenu. Bez ohledu na to, jak se snaží ospravedlnit své zraňující jednání, se nemohou zbavit pláče a volání těch, kterým způsobili zranění. Podobně jako krev Ábela volá ze země – může volání zlomených srdcí proniknout bariéru času a prostoru a terorizovat ta nejtvrdší srdce. Většinu zranění obvykle způsobí naprosto jednoznačné lidi. A každý lhář musí být nakonec pohnán před soud.

Existuje balzám na zlomené srdce? Existuje uzdravení pro tuto hluboká vnitřní zranění? Mohou se rozlámání kousky dát zase dohromady a uvnitř srdce ještě silnější? Může člověk, který poznal takovou bolest a trápení, povstat z popela deprese a najít nový a ještě mocnější způsob života? Ano! Rozhodně ano! A jestli ne, pak by bylo Boží slovo smyšlenkou a Bůh sám by byl lhář. Což není možné!

Dovolte, abych s vámi sdílel několik prostých úvah o tom, jak se vypořádat se svým zraněním.

1. Přestať se pokoušet přijít na kloub tomu, jak a proč jsi byl zraněn!

To, co se ti stalo, je velice běžné onemocnění lidstva. Tvoje situace vůbec není ojedinělá. Tak to v životě chodí. Je to lidská přirozenost. Ať už jsi spravedlivý nebo zlý, neznamená to v tuto chvíli vůbec nic. Všechno, na čem te záleží, je tvoje ochota jít dál v Bohu a důvěřovat Jeho tajemnému jednání ve tvém životě.

Bible říká:

„Milování, nedivte se tomu přepalování – jež se mezi vámi děje, abyste byli vyzkoušeni – jako by se vám přihodilo něco zvláštního, ale radujte se z toho, že jste účastníky Kristových utrpení, abyste se s jásotem radovali i při zjevení jeho slávy“ (1. Petr 4:12–13).

Bůh neslibil, že ti dá bezbolestný způsob života. Zaslíbil ti „cestu úniku.“ Slíbil, že ti pomůže nést tvou bolest. Sílu, která tě postaví zpátky na nohy, když tě překvapí slabost.

Nejspíš jsi udělal to, co jsi musel udělat. Pohyboval ses v Boží vůli – upřímně následoval své srdce. Šel jsi do toho s otevřeným srdcem, ochotný vydat sám sebe. Láska byla tvou motivací. Neukončil jsi předčasně Boží vůli – někdo jiný ano. Kdyby to nebyla pravda, nebyl bys tím, kdo je tak zraněný. Jsi zraněný, protože jsi se snažil být čestný.

Nedokážeš pochopit, proč to vybuchlo, když se zdálo, že je to od samého začátku vedené Bohem. Tvé srdce se ptá: „Proč Bůh v první řadě dopustil, abych se do tohoto dostal, když věděl, že to nedopadne dobře?“ Ale odpověď je jasná. Jidáš byl povolán Hospodinem. Byl předurčený, aby byl Božím mužem. Byl vybrán Spasitelem. Měl být Bohem mocně použitý. Ale Jidáš přerušil Boží plán. Zlomil srdce Ježíše. To, co začalo jako nádherný, perfektní Boží plán, skončilo katastrofou, protože Jidáš si zvolil jít svou vlastní cestou. Na pýše a svéhlavosti ztroskotat fungující Boží plán.

Tak přestať se všemi pocity viny. Přestať se odsuzovat. Přestať se pokoušet přijít na to, co jsi udělal špatného. To je to, co si myslíš, že má právo te pro Boha opravdu význam. Neudělal jsi chybu – mnohem pravděpodobnější je, že jsi dal prostě příliš mnoho. Podobně jako Pavel musíš říci: „...i když čím více vás miluji, tím méně jsem milován“ (2. Korintským 12:15).

2. Připomeť si, že Bůh přesně ví, kolik můžeš unést – a nedopustí, aby ses dostal do kritického bodu!

Náš milující Otec řekl:

„Nezachvátilo vás jiné pokušení než lidské. Ale věrný je Bůh, který vás nenechá pokoušet nad vaše možnosti, ale způsobí se zkouškou také východisko, abyste ji mohli unést“ (1. Korintským 10:13).

Nejhorším rouháním je myslet si, že za veškerým naším zraněním a bolestí je Bůh. Že je to nebeský Otec, který tě cvičí kázní. Že si Bůh myslí, že dřív než budeš připravený přijmout Jeho požehnání, potěbuješ ještě jedno nebo dvě zranění srdce. Tak to není!

Je pravda, že Bůh trestá ty, které miluje. Ale toto trestání je jen na čas a není určeno k tomu, aby nás zranilo. Bůh není původcem zmatku v našem životě. Ani ty nejsi. Je to lidské selhání. Je to nepřítel, který zasívá koukol na pole tvého snažení. Je to zklamání v někom jiném, kdo je ti blízký, kdo ztratil víru v Boha. Nepřítel se nás pokouší zranit skrze jiné lidi, stejně jako se snažil zranit Joba skrze nevěstičí manželku.

Tvůj nebeský Otec tě střeží svým upřeným zrakem. Každý pohyb je monitorován. Každá slza se stáhne do láhve. On se ztotožňuje s každou tvou bolestí. Cítí každé zranění. A ví, kdy jsi byl vystaven přílišnému sužování od nepřítel. Zakročí a říká: „Dost!“ Když už tě zranění a bolest nevede blíž k Pánu – když místo toho začíná upadat tvůj duchovní život – Bůh vstoupí. Nedopustí, aby se Jeho dítě, které Mu důvěřuje, potopilo kvůli přílišné bolesti a trápení duše. Když ti tvé zranění začíná škodit – když brání tvému růstu – Bůh musí jednat a na chvíli tě pozvednout z boje. Nikdy nedovolí, aby ses utápěl v slzách. Nedopustí, aby tvé zranění kazilo tvou mysl. Slíbil, že přijde právě včas, aby setřel tvé slzy a dal ti radost místo truchlení. Boží slovo říká: „...z věčera potrvá pláč, ale z jitra navrátí se prozpěvování“ (Žalm 30:5).

3. Když jsi nejvíce zraněný, běž do své modlitebni komůrky a vyplač všechnu svou hořkost

Ježíš plakal. Petr plakal – hořce! Petr si nesl zranění, že zapřel pravého Božího Syna. Sám chodil po horách – plakal zármutkem. Tyto hořké slzy v něm způsobily fantastický zázrak. Vrátil se, aby otřásl královstvím Satana.

Žena, která prodávala amputaci prsu, napsala knihu s názvem: „Nejdříve pláč.“ Nedávno jsem hovořil s přítelem, který se právě dozvěděl, že má poslední stadium rakoviny. „První věc, kterou uděláš,“ řekl: „Je pláč. Pláčeš, až ti nezbudou žádné slzy. Potom se začneš přibližovat k Ježíši, dokud nepoznáš, že tě Jeho paže pevně drží.“

Ježíš se nikdy neodvrací od pláčícího srdce. Řekl: „...srdcem skroušeným a potěbným, Bože, nezhrzíš“ (Žalm 51:17). Ani jednou Bůh neřekne: „Vzchop se! Povsta a vezmi svůj lék! Zatni zuby a osuš své slzy!“ Ne! Ježíš sbírá každou slzu do své věčné nádoby.

Jsi zraněn? Strašně? Tak si posluž a plač! A plač dál, dokud slzy nepřestanou proudit. Ale až tyto slzy pramení jen ze zranění – a ne z nevěry nebo sebestřesti.

4. Přesvědčuj sám sebe, že to přežiješ – vyjdeš z toho – ať živý nebo mrtvý, patříš Pánu!

Život jde dál. Byl bys překvapen, kolik toho uneseš s Boží pomocí. Šťastí není život bez bolesti a zranění. Věc nepravé štěstí je učit se, jak přežít vždy jeden den navzdory veškerému smutku a bolesti. Je to učit se, jak se radovat v Pánu bez ohledu na to, co se stalo v minulosti.

Možná se cítíš odmítnutý. Možná se cítíš opuštěný. Tvoje víra je možná slabá. Možná si myslíš, že jsi určen k odpočívání. Někdy tě možná pohltní smutek, slzy, bolest a prázdnota – ale Bůh je stále na trůnu. On je stále Bůh!

Sám si nemůžeš pomoci! Nedokážeš zastavit bolest a zranění. Ale náš požehnaný Pán k tobě přijde – a svými milujícíma rukama tě vyzdvihne, abys opřel se na nebeských místech. Osvobodí tě od strachu z umírání. Zjeví ti svou nekonečnou lásku, kterou pro tebe má.

Vzhledni! Dodej si odvahu v Pánu. Když tě obklopí mlha a nevidíš žádnou cestu ze svého dilema – polož se zpátky do Ježíšovy náruče a prostě Mu věř. On to musí všechno udělat! On chce tvou víru – tvou důvěru. On chce, abys hlasitě křičel: „Ježíš mě miluje! On je se mnou! Nikdy mě nezklame! On právě teď všechno řeší! Já nebudu deprimovaný! Já nebudu poražený! Nebudu obětí Satana! Nepřijdu o rozum, o duchovní zdraví ani neztratím svůj směr! Bůh je na mojí straně! Já Ho miluji – a On miluje mě!“

Základní princip je víra. A víra odpovídá na jednom absolutním: „Žádný nástroj proti tobě udělaný nepodaří se“ (Izaiáš 54:17).

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/5224/>